

Hoe gaat het daar met jullie allemaal. Hier is er nogal het een en ander gepasseerd, vandaar dat de brief even op zich liet wachten.

Eind maart zijn die twee waanzinnige meiden uit Zeeland een weekje bij ons geweest. Jabou was in middels al weer hersteld van de armwond, dus die kon ons goed helpen. De meiden hadden het behoorlijk druk, elke dag wel ergens naar toe moeten en hun dingen regelen. Een van de twee komt hier al heel wat jaren en heeft zo al het een en ander aan privé hulp projecten lopen, waar zij natuurlijk even moest kijken. Verder waren zij wel elke avond op de compound en konden we gelukkig gezellig kletsen. We hebben in die week een heel erg leuk contact op gebouwd en het klikte direct al op de luchthaven. Zij kwamen met ideeën voor Makadif waar wij uitgebreid over hebben kunnen praten. Het weekje was helaas snel om en al snel vertrokken zij weer terug naar NL. N.a.v. de ideeën die zij meenamen hier naar toe, ligt er nu bij de Zeelandhallen een aanvraag voor een stuurproject wat hopelijk gegund gaat worden en dan onze kant uit gaat komen. Het gaat om een alfabetisering project voor de vrouwen van Makadif zodat er naast financiële steun voor hun business dan ook een stukje educatie gegeven kan worden. Meeste van de vrouwen van Makadif zijn niet naar school geweest en kunnen niet lezen of schrijven. Dit eventuele project kan dit stukje heel mooi opvangen. Bedoeling wordt dat ik de boel

zal gaan faciliteren, een onderwijzer zal aanstellen en de boel ga organiseren. Natuurlijk verwacht ik dat er in het budget dan ook een stukje vergoeding voor mijn coördinerend werk in zal zitten. Ik hoop heel erg dat het ons gegund wordt en dat we wellicht na het regenseizoen van start kunnen gaan. Tot op heden is er nog geen bericht, dus duim voor ons mee.

Verder is het busje op 9 april de weg opgegaan. Er mankeerde nog e.e.a. wat wij tussendoor probeerden op te lossen. Er is tot dusver nog niet echt veel binnengekomen, maar dat is met name te wijten aan de plek in de rij die

chauffeurs moeten innemen voordat zij de weg op kunnen. Op de grote verzamelpunten van deze busjes worden rijen geformeerd en ieder moet netjes op de beurt wachten voordat hij mag beginnen te rijden. Zodra er weer enkele busjes terugkomen mogen er weer een paar gaan rijden. Hoe beter je positie in de rij is, hoe meer tripjes je kunt gaan doen. Een goeie positie heeft tijd nodig en vandaar dat de inkomsten nog laag zijn. We hebben goede hoop op een goede positie binnenkort en dat zal er tegelijk meer geld binnenkomen.

In de tussentijd kreeg ik ook (zoals de meeste inmiddels al wel weten) met een opzegtermijn van 2 weken mijn ontslag. Met name te wijten aan een economisch besluit wat genomen moest worden. Enfin ik wil hier niet te lang over uitweiden ben blij dat de ergste emotie hiervan voorbij is, maar per 1 mei werk ik dus niet meer voor Travelpoort. Heb wel ter compensatie een extra maand weten af te dwingen en blijf nog recht op mijn jaarlijkse retourticket houden. We weten nu even niet of we in augustus ook wel gaan komen. Moeten even bekijken hoe de situatie dan is. Wel gaan we door met de visum aanvraag voor Edi, omdat dat zo'n 2 tot 3 maanden tijd nodig heeft. Door deze plotselinge situatie moesten wij natuurlijk ineens alle opties benutten en zo ook een oproep voor hulp bij gereedschap. Maar deze werd binnen een half uur al opgelost (door dat heerlijk mens uit Zeeland) met een donatie van complete timmerman werkplaats aan gereedschap door een goede vriend van haar. Wij zijn nu alle mogelijkheden aan het bekijken om nu dit gereedschap hier in Gambia te krijgen. Zijn er nog niet uit, dus mochten er nog ideeën zijn graag. Inmiddels is hij al wel heel driftig aan de slag gegaan met zijn workshop en bezig een bed af te maken. Een heel arbeidsintensieve klus, met name door het gereedschap wat hij nu dus nog gebruikt. Maar goed het eind is in zicht en ik vind het al een mooi exemplaar en ben heel benieuwd waarvoor hij deze kan gaan verkopen.

Onze vriend Hans was hier ook weer in april. Na zo'n 1,5 jaar is er uiteindelijk een contract ondertekent waarin alle betrokkenen hun toestemming en medewerking verlenen voor de bouw van een vanuit NL gesponsorde bore-hole, solarpanelen incl. solarpomp en irrigatie systeem op de grote moestuin waar ik al eens over heb geschreven. Het gaat hier om een grote tuin, waar zo'n 40 tot 50 vrouwen verbouwen en waar wij middels dit project een verbetering aan de watervoorziening gaan aanbieden. Hans woont in NL en ik zal in het geheel als intermediair tussen hem en de lokale betrokkenen gaan fungeren. Het heeft nogal wat energie

gekost om uiteindelijk alle handtekeningen te plaatsen, maar zij staan er en Hans is blij terug naar NL vertrokken. Bedoeling is dat de bouw van het geheel in okt/nov dit jaar van start gaat en dat mogelijk het hele systeem vanaf begin 2010 in werking gaat. Het is heel leuk om op deze manier bij projecten betrokken te zijn hoewel het ook voor mij de nodige inspanning kost om e.e.a hier geregeld te krijgen. Maar ik ben heel blij dat wij nu deze fase hebben gehad en dat we hopelijk in het najaar echt met de bouw ervan kunnen beginnen.

Verder heb ik gister (30 april) mijn laatste werkdag gehad. Moesten in de namiddag naar de consul voor een verjaarbordel voor Trix, toen ons in de loop van de middag het vreselijke bericht door kwam. Door het consulaat hier werd toch besloten de bordel, zij het low profile, door te laten gaan, omdat het voor hen onmogelijk was alle genodigden nog op tijd te bereiken. We zijn dus toch op bescheiden manier bij elkaar gekomen om na de vreselijke gebeurtenis in Apeldoorn even gezamenlijk in gedachte in Nederland te kunnen zijn.

Vanaf die dag had besloten eerst even alles wat er onlangs is gepasseerd op me in te laten werken en 1 of 2 week vakantie te houden. Heb in de tussentijd al met zoveel mogelijk mensen gesproken en kaartjes en folders achtergelaten. Nu neem ik even een pas op de plaats. Ik ga waarschijnlijk 2 tot 3 dagen per week op de (leen)hond Nicky van vriendinnetje AnneMarie passen en verder ga ik het even in alle rust bekijken. Ik ben heel erg moe, heb natuurlijk niet al te goed geslapen en ben vrijwel constant aan het piekeren. Tussendoor toch ook nog aan mijn laatste verplichtingen voldaan en heel heel veel gepraat met heel veel mensen. In de afgelopen 2 weekjes is er flink veel beweging aan jullie kant geweest in de vorm van meedenken, handelen en organiseren om ons in deze situatie te helpen. Hele mooie plannen en ideeën gecreëerd en hier en daar al tot uitvoer gekomen. Het heeft allemaal zeker bij gedragen aan het kwijtraken van het ellendige gevoel wat ons overviel en we kunnen erdoor ook weer met positieve zin de wereld in kijken. Via deze brief heel erg bedankt voor jullie inzet en ondersteuning tot nu toe. En ondanks op afstand, het heeft ons zeker gesterkt om door te kunnen gaan. Oneindig bedankt hiervoor lieve luitjes.

Inmiddels (weer zo'n 2 week verder) is inmiddels Edi's vader, na kort ziekbed overleden. Hebben we de 3- en 7 daagse ceremonie alweer achter de rug. Was een heel hectische periode maar gelukkig is de rust weer terug. En er zijn 2 aanbiedingen voor werk. Het één (lijkt me helemaal leuk) is manager van de nieuwe Rasta Kunda Lodge (hier aan het strand) worden. Maar werktijden en salaris zijn nog heel erg onduidelijk. En verder office manager bij Gamsolar worden. Voor 3 dagen in de week (komt mij heel goed uit) alleen het salaris en andere arbeidsvoorwaarden zijn nog niet vastgelegd. Vindt het een moeilijke keus. Rasta Kunda is 10 minuten bij mij vandaan en Gamsolar een klein uurtje rijden. Met het komende regenseizoen een niet al te prettig vooruitzicht. Maar goed ik zal toch denk ik snel een keus moeten maken en hou jullie natuurlijk op de hoogte. Verder is ook Edi's eerste meubelstuk (het bed) dan eindelijk af na alle onderbrekingen. Meteen de eerste dag al vele geïnteresseerden, dus ik denk dat hij het wel snel zal kunnen verkopen. Duim maar voor ons.

Voor nu hele dikke warme knuffels en we houden contact. Tot de volgende mailbrief en warme knuffels van ons. XXX